

Revoltera mot elbolagen, mot järnvägen, mot kollektivtrafiken

Det håller inte längre. När ett grundläggande mänskligt behov som värme håller på att bli lyxvara för ett fåtal är det dags att revoltera mot elbolagen. Att vi skulle behöva frysa i våra egna hem var väl aldrig målet med det så kallade välfärdssamhället.

Avreglering är inte samma sak som en omreglering vilket denna artikel pekar på.

Den svenska elmarknaden är ett skämt, ett mycket cyniskt skämt. Vattenfalls, Fortums och Eons dominans har skapat ett oligopol som satt elmarknaden ur spel.

Insynen i prisbildningen är nästan obefintlig. Den som producerar den dyraste efterfrågade elen bestämmer priset vilket gör det ekonomiskt rationellt att producera så lite el att efterfrågan driver upp priset.

De tre stora eljättarna samäger kärnkraftverken, vilket innebär att ingen ensam blir lidande när de står stilla, och de står stilla i betydligt större utsträckning än i andra länder.

Den här utsugningen har inte bara skett med våra politikerns tysta samtycke utan såväl höger- som vänsterregeringar har hejat på utvecklingen. De har förstärkt den våldsamma kostnadsökningen för hushållen genom extra skattepålagor som utsläppsrätter och koldioxidskatt.

Dessutom betalar vi moms på el vilket innebär att statens inkomster ökar på vår bekostnad ju mer elpriset stiger. Internationalens fjärde strof om det statliga skatteförtrycket har aldrig känts så aktuell som nu.

Vi svenskar har förvandlats till frusna trälar under den allians som uppstått mellan staten och eljättarna. Var det verkligen målet med den svenska ”välfärdsstaten”?

Situationen påminner onekligen om medeltidens hårdhänta fogdar som på kronans uppdrag skötte skatteindrivningen och oftast såg till att mest berika sig själva.

Men den största fogden är statliga Vattenfall, vårt eget bolag, som enbart under fjolårets nio första månader gjorde en rörelsevinst på 25 miljarder kronor.

Visserligen verkar Vattenfall långt utanför landets gränser men utgår man från att det är det svenska folkets bolag är det ett överskott som kan användas till lägre vinster.

I stället betalade Vattenfall, enligt årsredovisningen, ut en kvarts miljard kronor i löner till koncernens högsta chefer under 2009. I stället har koncernens som mål att avkastningen på det egna kapitalet ska uppgå till 15 procent, ungefär tio gånger mer än den riskfria räntan.

Och när förre Vattenfallchefen Lars G. Josefsson i sin iver att leka europeisk härförare på näringslivsarenan pantsatte hela bolaget ställdes han inte till svars av ägaren utan belönades

med en mångmiljonfallskärm. Inte undra på att det knappt finns en bild på den svenska elmarknadens superfogde utan ett brett leende.

Att utländska elbolag som Eon och Fortum suger ut oss må vara svårt att angripa, de är ju i sin fulla rätt, men att folkets eget Vattenfall leder processen är svårare att acceptera.

Frågan är bara hur man ska revoltera mot dessa orättfärdigheter i dagens Sverige. Om alla Vattenfalls kunder struntar i att betala elräkningen i februari så kommer både politiker och elbolaget till slut förstå vidden av missnöjet.

Men i dagens välordnade samhälle är det tyvärr svårare att revoltera mot orättfärdigheter än det var i 1600-talets Värend, som i Vilhelm Mobergs roman Rid i natt.

Det finns en uppenbar risk att den stora vinnaren på en sådan revolt skulle bli Vattenfall självt som höstar in både påminnelse- och straffavgifter i miljardklassen. Och därefter inkassobolag som Intrum Justitia.

Toni kommentar:

När politikerna påstår att man avreglera genom att omreglera blir det fel, det är fel i i systemet med elbolagen och lika mycket fel med järnvägens omreglering och snart kollektivtrafikens omreglering som leder till ännu större belastning för skattebetalarna. Vem kan komma tillrätta med allt detta?